

osoby, od níž byli zjednáni, a to za tím účelem, by jej společně dopravili do Rakouska, jest lhotejno, jakým způsobem si celé množství mezi sebe rozdělili. Soud měl při správném posouzení věci pokládati oba obžalované za spolupachatele, kteří si společným podnikem vzájemně provedení činu usnadňovali a zabezpečovali a uložiti jim zodpovědnost za trestný výsledek, jenž vzešel ze společné jejich činnosti. Obžalovaná Žofie F-ová musí zodpovídati jako spolupachatelka za podloudný vývoz nejen onoho sacharinu, který sama nesla, v hodnotě 2730 K, nýbrž také onoho, v hodnotě 4.000 K převyšujícího, který podloudně dopravoval její společník a spolupachatel Josef B.

Čís. 264.

Trestní ustanovení § 32 čís. 1 nařízení ze dne 26. května 1917, čís. 235 ř. z. vztahuje se i na sepsání zásob, které dle § 10 téhož nař. nařídil politický okresní úřad. Oznamiti jest veškerý zásoby, i takové, jež přenechány nebo nabyty k osevu nebo jež měly sloužiti za »přilepšení« zemědělským dělníkům.

(Rozh. ze dne 23. září 1920, Kr I 216/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Evžena H. do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 8. listopadu 1919, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 32 čís. 1 a 4 nař. ze dne 26. května 1917 č. 235 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Již v rámci vývodů, uplatňujících důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 5 tr. ř., označuje zmateční stížnost jako právně mylný domnělý názor nalézacího soudu, jakoby nedovolené zadržení onoho množství obilí, které převyšuje přípustné spotřební množství pro osoby zaměstnané, jak stanoveno bylo úřadem, bylo jednáním podléhajícím trestání soudnímu. Než tu stačí poukázati k tomu, že stěžovatel uznán byl vinným nikoli pro zadržení zásob, nýbrž pro jich zúmyslné zatajení. Rozhodovací důvody pak označují jednání obou obžalovaných jim ve dnech 8., 9. a 16. ledna 1918 ve formě zamlčení zásob opakované, za delikt trvací, spatřující skutkovou podstatu jeho netoliko ve vlastním zatajení, zamlčení zásob, nýbrž i v ukrývání jich před úřadem. Stanovisko toto je zajisté správné, neboť, i když čin zevně dochází výrazu úmyslným slovným zatajením zásob vůči úřadu, těžiště jeho přece spočívá v ukrytí a ukrývání jich před úřadem, kterým se z pravidla nejbezpečněji dociluje toho, by zásoby nedošly k vědomosti úřadu a by mu takto byla odňata nebo stížena možnost, s nimi později naložiti. Dovolávajíc se v dalším důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., zmateční stížnost snaží se dovoditi, že jednání obžalovaných je pouhým přestupkem předpisů správních, stíhaným úřadem politickým. Příslušné vývody zmateční stížnosti, která v úvodu probírá i ustanovení jednotlivých dřívějších císařských a ministerských nařízení, týkající se soupisů zásob obilí a mlýnských výrobků, vrcholí v závěru,

že, poněvadž nař. vešk. min. ze dne 26. května 1917 čís. 235 ř. z. ponechalo v platnosti nařízení veškerých ministerstev ze dne 26. března 1915, čís. 75 ř. z., nepozbyl platnosti ani § 10 tohoto min. nař., dle něhož prý mohla pouze zemská politická správa nařizovati takové soupisy zásob, při nichž se sběhnuvší úmyslné zatajení zásob podléhalo jako trestný čin stíhání soudnímu; nesprávnosti podobného rázu při údajích zásob, nařízených politickým úřadem okresním, že naproti tomu byly vyhrazeny trestání tímto úřadem. V tomto případě zaměňuje prý nalézací soud výkup zásob, k němuž došlo dne 4. prosince 1917, nesprávně se soupisem zásob; pokud pak jde o úřední jednání ze dne 8., 9. a 16. ledna 1918, nejedná prý se o soupis zásob, nařízený zemským politickým úřadem nebo politickým úřadem okresním na základě generelního zmocnění zemské vlády, nýbrž jen o zjištění zásob stěžovatelových okresním politickým úřadem ve smyslu §§ 10 a 12 nař. vešk. min. ze dne 26. května 1917, čís. 235 ř. z. Pokud jde o úřední jednání ze dne 4. prosince 1917, tu nachází se zmatečná stížnost v přímém odporu s příslušným zjištěním rozsudku, dle něhož komise ona předsevzata byla z rozkazu okresního hejtmanství, ale v rámci všeobecných soupisů zásob nařízených místodržitelstvím. Co se pak týče úředních jednání ze dne 8., 9. a 16. ledna 1918, tu šlo sice o komisi předsevatou z příkazu okresního hejtmanství, nalézací soud však vychází z názoru, že se přes to jedná o zatajení zásob vůči úřadu, jelikož »úřadem« ve smyslu § 32 čís. 1 nař. sluší rozuměti i okresní politický úřad, jak to v § 29 nař. výslovně je řečeno, a jest tudíž nalézací soud na stanovisku, že trestní ustanovení § 32 čís. 1 nař. má místo i ohledně sepsání zásob, které dle § 10 téhož nař. nařídil politický okresní úřad. Názor tento dlužno považovati za správný, a není tomu na překážku ani § 10 min. nař. ze dne 26. března 1915 čís. 75 ř. z., jehož se, jak shora již zmíněno, dovolává zmatečná stížnost. Nařízení toto nemluví o žádných jiných soupisech než o těch, které dle § 10 může k účelům úpravy spotřeby naříditi zemský politický úřad, a tu uznána byla toho potřeba připomenouti, že se i na tyto nově zavedené soupisy vztahují trestní ustanovení tehdy platného čís. nař. ze dne 21. února 1915, čís. 41 ř. z. Naprosto nemělo tím ale býti řečeno, že se ustanovení ta vztahují pouze na tyto soupisy, jak nesprávně dovoditi snaží se zmatečná stížnost. Navazujíc konečně na zodpovídání se obžalovaných, dle něhož zatajili zásoby k tomu cíli, by bylo možno poskytovat z nich dělníkům na statku zaměstnaným »přilepšení«, hájí zmatečná stížnost názor, že se ustanovení § 3 čís. 1 a) nař. také na ono »přilepšení« dělníků, a to i takových, kteří jsou zaměstnáni jen přechodně, vztahuje tehdy, je-li tento způsob jich odměny v místě obvyklým a nutným k zjednání pracovních sil. Zmatečná stížnost mluví v této části svých vývodů důsledně o přestupku dle § 32 č. 2 nař., který ale má za předmět úmyslné poškození, zničení, odstranění a nedovolená zpracování, skrvení nebo zcizení zabavených zásob, rustila tím vlastně se zřetele, že stěžovatel uznán byl vinným úmyslným zatajením zásob dle § 32 č. 1 nař. Jinak možno především poukázati na rozhodovací důvody rozsudku, které stejnou námitku uvádějí na pravou míru v ten smysl, že rozdělení výnosů žní je výhradně věcí úřadu, jemuž se ale možnost zjednat si přesný přehled výsledků žní (zásob) a předsevzít dle toho jich spravedlivé rozdělení poskytuje pouze tím, když mu povinní oznámí veškeré své zá-

soby, obžalovaný však že svým počínáním úřadu naprosto znemožnil úkol ten splniti. K tomu stačí jen ještě podotknouti, že, kdežto čís. 2 § 32 nař. se vztahuje pouze na zásoby zabavené, čís. 3 téhož § pak na obilí nebo luštěniny, přenechané nebo nabyté na osev, § 1 mluví o zásobách vůbec, tak že i z tohoto srovnání vychází na jevo, že oznamovati jest všechny zásoby bez rozdílu.

Čís. 265.

Kdo, bera podporu nezaměstnaných, neohlásí demobilisačnímu výboru, že nabyl zaměstnání, dopouští se nejen přestupku dle § 12 zákona o podpoře nezaměstnaných ze dne 10. prosince 1918, čís. 63 sb. z. a n., nýbrž i podvodu, vyšlo-li počínání jeho z úmyslu poškoditi stát.

(Rozh. ze dne 23. září 1920, Kr I 353/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Antonína K. do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 5. února 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud uznal obžalovaného Antonína K. vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200 tr. z., spáchaným tím, že v létě 1919 v T. demobilisační výbor lstivým předstíráním, že jest bez práce, uvedl v omyl, čímž stát na svém majetku škodu trpěti měl a v obnose 330 K také utrpěl. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný, který požíval od 5. ledna do 16. srpna 1919 podpory nezaměstnaných dle zákona ze dne 10. prosince 1918 čís. 63 sb. z. a n. ve výši denních 5 K, byl od 1. června 1919 zaměstnán u Maximiliana W-a jako výpomocný zahradník se mzdou 1 K za hodinu a tedy s denním výdělkem 4 až 8 i 9 K, že ale nevyhověl povinnosti, uložené mu § 9 cit. zák., ohlásiti svoje zaměstnání demobilisačnímu výboru, by tím přivodil zastavení podpory, a že také neohlásil při výplatě podpory, vyplácené mu pozadu, částky vydělané, jak mu to referentem demobilisačního výboru Josefem M. bylo uloženo, což by bylo mělo v zápětí, že by mu po odečtení částek těch byla podpora bývala vyplácena jen za ony dny, ve kterých byl následkem deštivého počasí opravdu bez práce nebo nevydělal tolik, kolik činila podpora. Dle dalšího zjištění nalézacího soudu bral obžalovaný i za dobu od 1. června do 16. srpna 1919, kdy měl již pravidelné zaměstnání a tedy i pravidelný výdělek, podporu denních 5 K v plném rozsahu a podporu tu si vybíral.

Zmateční stížnost není odůvodněna, pokud s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje názor, že v počínání obžalovaného, jak bylo soudem nalézacím zjištěno, možno spatřovati nikoli lstivé předstírání, nýbrž pouhé chování se passivní a nanejvýš přestupek dle § 12 zákona o podpoře nezaměstnaných. Nesprávně má zmateční stížnost za to, že tímto ustanovením, dle něhož ve spojení s § 9 téhož zákona podporovaný, který neohlásí demobilisačnímu výboru, že nabyl zaměstnání, se dopouští pře-